

3.po Trojici – 20.6.2021 – Záchrana prichádza inak

Pane Ježiši, chválime Ťa, že si láskavý a milosrdný voči nám. Prišiel si na túto zem, aby sme boli zachránení pre nebo. Obetoval si sa, aby sme my nemuseli zomrieť. Dal si sa do služby, aby sme Ti raz mohli slúžiť v radosť a pokore naveky.

Ozeáš 1:6-9 „Potom znova počala a porodila dcéru. Iriekol mu: Daj jej meno Lórucháma, lebo už viac neomilostím dom Izraela a už im viac neodpustím. Dom Júdov však omilostím a zachránim ho skrze Hospodina, ich Boha. Ale ich nezachránim lukom, ani mečom a vojnou, ani koňmi a jazdcami. Keď odlúčila Lóruchámu, počala a porodila syna. Vtedy riekol: Daj mu meno Lóammí, lebo vy nie ste môj ľud a ja nie som váš Boh“.

My, ľudia, by sme radi Pánu Bohu prikázali, ako má čo robiť. Máme pocit, že by sme Ho mali usmerniť, ovplyvniť, navigovať, aby robil to, čo je podľa nás správne. Ale to, čo my považujeme za dobré, nemusí za dobré považovať Pán Boh a zase to, čo On považuje za zlé, my za také nepovažujeme. Preto je fajn, ak nad každým naším rozhodnutím je o niečo vyššie rozhodnutie nášho zvrchovaného Boha.

Ozeáš má deti, hoci pravdepodobne nie sú jeho vlastné. Prvý syn sa volá Jezeel – Boh rozsieva, dcéra sa volá Lórucháma – Neomilostená, druhý syn Lóammí – Nie môj ľud. Každé z tých mien má pripomínať vyvolenému národu to, ako sa oni správajú i Bohu a ako Boh reaguje na ich neveru. Ozeáš kázal predovšetkým v severnej časti vyvoleného ľudu, teda v Izraeli s hlavným mestom Samária. Ale jeho proroctvá sa dotýkali aj južnej časti vyvoleného ľudu, Júdska s hlavným mestom Jeruzalem. Severná časť bola bezbožná a takmer všetci králi odvádzali ľud od poslušnosti Hospodinovi, pretože sa spájali s pôvodným pohanským obyvateľstvom a prisvojovali si aj ich božstvá. V južnej časti bolo niekoľko kráľov bobabojných, Pánu Bohu poslušných a ľud tak viedli k dôvere voči Hospodinovi. Preto tu máme akoby dva Božie postoje.

Pán Boh slová súdu hovorí severnej časti a používa pri tom mená detí, ktoré Ozeáš vychoval. Neomilostená a Nie môj ľud – toto je Boží postoj voči Izraelu. Nezískal ho z dlhej chvíle alebo kvôli zábave či núde. Tento postoj získal na základe konania a života Jeho ľudu. Pán Boh pri tom plní „zasľúbenia“, ktoré im adresoval ešte pred vstupom do zasľúbenej krajiny: ak ma budete poslúchať, budem vás žehnať, ak ma nebudete poslúchať, zahyniete. Ľud bol teda od začiatku postavený pred hotovú vec. **Rozhodnutie, ktorou cestou pôjde, bolo však na samotnom ľude: dôvera či nevera, poslušnosť alebo modloslužba.**

Aj my máme pred sebou dve cesty: úzku a širokú cestu, tesnú a priestrannú bránu. Je len na nás, ktorou sa vyberieme. **Či sa odvážime ísť po tej ťažšej ceste, ktorá však končí v živote a večnosti. Alebo sa vyberieme po tej ceste jednoduchšej, ktorej cieľ je však v zahynutí a odlúčení od Pána Boha.** Vyberáme si dnes a teraz. Odkladať toto rozhodnutie nie je múdre.

Kým severná časť – na základe svojho slobodného postoja proti Bohu – bude zatratená, tá južná bude zachránená. Pán Boh hovorí, že to nepôjde klasickou cestou. Keď ich napadnú nepriateľské mocnosti, nebudú mať k dispozícii zbrane, vojakov, kone, ale ich Záchrancom bude jedine Hospodin. Jemu majú dôverovať, pretože On je ich Boh a oni sú Jeho ľuďom. Tak sa aj stalo: keď južnú časť napadol kráľ Sancherib z Asýrie, zjavil sa mu anjel a donútil ho k ústupu, ako sme to počuli v čítanom texte. **Pán Boh teda zvládol obrániť svoj ľud sám.**

Niekedy sa aj v našom živote stane, že si pripadáme nenahraditeľní. Čo by Pán Boh bez nás robil? Odpoveď však je: všetko. On nepotrebuje človeka k tomu, aby uskutočňoval svoju vôľu. Ak nás používa v tomto svete, tak iba pre to, lebo je to pre nás dobré. Niečo sa máme naučiť, k niečomu nás to má priviesť, niečo s nami Pán Boh zamýšľa. Ale: **nie, Boh nás nepotrebuje. To my potrebujeme Jeho. Pán Boh chce, aby sme pri všetkom, čo robíme, mysleli na to, že je nám to iba umožnené a že bez nášho Pána nemôžeme urobiť nič.** Pre Pána Ježiša sme veľmi dôležití, ale nemáme moc zastaviť alebo posúriť Jeho plány. Môžeme sa iba modliť, aby bol taký milostivý a urobil nás súčasťou týchto plánov v tomto svete.

Pán Boh sa v mene druhého syna predstavuje ako Jahve – „Ja som“, tak ako sa kedysi dávno predstavil Mojžišovi. Tým chce povedať, že hoci je ľud neverný, neposlušný, vzdorovitý, hoci pestuje modloslužbu a nechce sa poddať Pánu Bohu, On zostáva verný. Jeho sľuby platia ďalej a je len na ľuďoch, ako sa k nim postaví. **Pán Boh totiž spolu s trestom prizvukuje aj svoju milosť: On vo svojich plánoch bude pokračovať ďalej. Hoci len s malou hrstkou ľudí, ale tí sa potom rozrastú na veľký národ.** Preto aj Izraelci ako národ musia poznať, že Pán Boh nad nimi ako národom neláme palicu, iba sa zjavuje tým, ktorí v Neho veria.

Ani nad nami Pán Boh neláme palicu. Jeho zasľúbenia platia a realizujú sa v Ježišovi Kristovi. V Ňom je nám náš nebeský Otec stále verný, napriek našej neposlušnosti. Lenže treba pamätať, že aj Božia milosť má svoje hranice a tou najväčšou prejdeme, keď odídeme cestou smrti z tohto sveta. Potom sa už nebudeme môcť rozhodnúť inak, ako sa rozhodujeme teraz. **Je Boh naším Bohom a my sme Jeho ľuďom? Na to si musí odpovedať každý z nás. Tá odpoveď však určuje nielen prítomnosť, ale aj večnosť.**

Vďaka Bohu za to, že *nám dáva slobodnú vôľu rozhodnúť sa pre aj proti Nemu*. Vďaka Bohu za to, že nám *pripomína, že bez Neho nie sme schopní nič urobiť* a že ak nás používa v tomto svete, tak to robí z čírej milosti. Zároveň ďakujeme Pánovi za to, že *On je verný aj napriek našej nevere* a že nám dáva ešte stále čas na pokánie. Kiežby sme Pána Boha nemanipulovali, ale poslúchali Ho a využili tento život tak, aby sme mohli byť Ním zachránení pre večnosť. Amen.